

ČESKÁ TELEVIZE

12
Dobírka 11. 9. 2012
doporučeně

Podací lístek

Výplň pošta:		
110 00 Praha 1		
RR413765887CZ 280		36.00Kč
D	11.09.12 0.038kg 176150	4 283
Cena:	0.00Kč	Dobírka: 0.00Kč
Placeno v hotovosti:		36.00Kč
Odesílatel		
ČESKÁ TELEVIZE		
IČ: 00027383 DIČ: CZ00027383		
Kavčí Hory, 140 70 Praha 4		
-85-		
Adresát	Dobírka Kč	
Tomáš NĚMEČEK	0.00	
redaktor Lidových novin	Udaná cena Kč	
Karla Engliša 519/11	XXXXXXXXXX	
150 00 PRAHA 5		
Druh zásilky	Hmotnost	Cena služby
R	0.038kg	36.00Kč
Podací číslo	Poznámka (doplňkové služby)	Placeno v hotovosti
RR413765887CZ	D	36.00Kč

Vážený pan

Tomáš Němeček
redaktor Lidových novin
Anděl Media Centrum
Karla Engliša 519/11
Praha 5 – Smíchov
150 00

Doporučeně s dodejkou

Rozhodnutí generálního ředitele České televize o odvolání

Česká televize, IČ: 00027383, zřízená zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, se sídlem Kavčí hory, 147 00, Praha 4 (dále jen „Česká televize“) jednající generálním ředitelem Ing. Petrem Dvořákem v souladu s ust. § 16 odst. 3 ve spojení s ust. § 20 odst. 5 zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) rozhodla o odvolání pana Tomáše Němečka, nar. dne [redacted], bytem [redacted] (dále jen „odvolatel“ nebo „Tomáš Němeček“) ze dne 10. srpna 2012 proti rozhodnutí České televize ze dne 31. července 2012, podle ust. § 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

takto:

Odvolání Tomáše Němečka proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace: „sdělení platových poměrů těchto 9 současných členů managementu České televize Karla Buriana, ředitele TS Brno, Ilji Racka, ředitele TS Ostrava, Milana Cimirota, finančního a provozního ředitele, Milana Fridricha, ředitele programu, Zdeňka Šámala, ředitele zpravodajství, Rudolfa Popa, ředitele techniky, Jana Maxy, ředitele vývoje pořadů,

Václava Myslíka, ředitele výroby, Jana Svobody, ředitele marketingu a obchodu a 2 bývalých členů managementu Jany Kasalové, Roberta Kvapila (plat, příplatky, odměna apod.) za období červenec 2011 až červenec 2012, sdělení výše odměn v období červenec 2011 až červenec 2012 a sdělení důvodů odměn v roce 2012 i 2011“, se zamítá a potvrzuje se rozhodnutí České televize ze dne 31. července 2012 napadené odvolatelem.

Odůvodnění:

I.

Dne 10. srpna 2012 byla České televizi doručena žádost Tomáše Němečka ze dne 18. července 2012 o poskytnutí informace podle InfZ. Tomáš Němeček požadoval poskytnutí následujících informací:

sdělení platových poměrů u těchto 9 současných členů managementu České televize:

Karel BURIAN, ředitel TS Brno,
Ilja RACEK, ředitel TS Ostrava,
Milan CIMIROT, finanční a provozní ředitel,
Milan FRIDRICH, ředitel programu,
Zdeněk ŠÁMAL, ředitel zpravodajství,
Rudolf POP, ředitel techniky,
Jan MAXA, ředitel vývoje pořadů,
Václav MYSLÍK, ředitel výroby,
Jan SVOBODA, ředitel marketingu a obchodu

a těchto 2 bývalých členů managementu České televize:

Jana KASALOVÁ,
Robert KVAPIL

U všech těchto 9 současných a 2 bývalých členů managementu žádal

1. sdělení platových poměrů (plat, příplatky, odměny, apod.) za období červenec 2011 až červenec 2012
2. sdělení výše odměn v období červenec 2011 až červenec 2012 a
3. u všech odměn - v roce 2012 i 2011 – sdělení jejich důvodu.
(dále jen „požadovaná informace“)

Česká televize vydala dne 31. července 2012 rozhodnutí, kterým poskytnutí požadovaných informací odmítla (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí“). Jako doprovodnou informaci Tomáši Němečkovi sdělila souhrnné informace o mzdových poměrech vedoucích zaměstnanců České televize a dále mu poskytla informaci o smluvní mzdě generálního ředitele a výši jeho odměny za rok 2011.

II.

Dne 10. srpna 2012 obdržela Česká televize emailem a následně o několik dnů později i prostřednictvím České pošty odvolání Tomáše Němečka ze dne 10. srpna 2012, kterým žádal zrušení rozhodnutí o odmítnutí a zároveň požadoval, aby generální ředitel poskytnutí požadovaných informací nařídil. Odvolatel opřel své odvolání o rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 A 289/2011, z něhož podle něj jasně vyplývá povinnost České televize požadovanou informaci poskytnout. Dále upozornil na to, že Česká televize na základě výše uvedeného rozsudku již dříve podobné údaje u Karla Buriana a Roberta Kvapila odvolateli poskytla, a jiný postup by tedy postrádal jakoukoliv logiku. Odvolatel uvedl, že podle něj se rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 A 289/2011 analogicky vztahuje i na ostatní členy managementu České televize, a argument, že u těchto zaměstnanců je třeba provést test proporcionality, proto vzhledem k citovanému rozsudku neobstojí. Postup České televize pak označil za hraničící s pohrdáním soudem.

III.

Spisový materiál v uvedené věci byl dne 27. srpna 2012 předložen generálnímu řediteli České televize jakožto odvolacímu orgánu podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ. Z předloženého spisového materiálu zjistil generální ředitel následující:

Z obsahu žádosti o informaci vyplývá, že Tomáš Němeček požadoval informaci o platových poměrech 9 současných a 2 bývalých výše uvedených členů managementu – konkrétně požadoval sdělení platových poměrů (plat, příplatky, odměny, apod.) za období červenec 2011 až červenec 2012, sdělení výše odměn v období červenec 2011 až červenec 2012 a u všech odměn v roce 2011 i 2012 sdělení důvodu jejich vyplacení.

Z rozhodnutí České televize ze dne 31. července 2012 vyplývá, že Česká televize odmítla požadovanou informaci poskytnout. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že její poskytnutí by odporovalo ust. § 8a InfZ ve spojení s ust. § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), které zaručuje ochranu ústavně zakotveného práva na soukromí. Dále uvedla, že při poskytování požadovaných informací postupuje podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu na ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů (dále jen „metodické doporučení“), které analogicky se zákonem č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), rozděluje zaměstnance povinných subjektů do 3 kategorií. Zaměstnance České televize, jejichž údaje Tomáš Němeček žádal, Česká televize zařadila v souladu s tímto metodickým doporučením i zákonem o střetu zájmů do té kategorie, u níž je třeba provést test proporcionality mezi právem na ochranu soukromí a politickým právem na přístup k informacím. Test proporcionality proto dále v odůvodnění provedla a dospěla k závěru, že u těchto zaměstnanců převažuje právo na ochranu soukromí, jelikož veřejná kontrola nad hospodařením s veřejnými prostředky je v České televizi zajištěna jednak prostřednictvím činnosti Rady České televize a dozorčí komise, jednak každoročním předkládáním Výroční zprávy o hospodaření České televize Poslanecké sněmovně a každoročním uveřejňováním průměrné měsíční mzdy v České televizi. Česká televize v odůvodnění dále poukázala na

důvodovou zprávu k ustanovení §8a senátního návrhu na vydání zákona, kterým se mění InfZ,¹ jehož znění je téměř totožné se zněním současného §8b InfZ, o něhož Tomáš Němeček svou žádost opřel a u něhož důvodová zpráva mlčí. Z důvodové zprávy vyplynulo, že cílem, jenž zákonodárce přijetím této úpravy sledoval, nebylo zveřejňování informací o platových poměrech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, nýbrž osob, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků, proto by poskytnutí požadované informace představovalo neoprávněný zásah do osobnostních práv jejich zaměstnanců. V rozhodnutí o odmítnutí Česká televize poskytla odvolateli v zájmu transparentnosti alespoň doprovodné informace, které nebyly způsobilé tento zásah způsobit.

Odvolání Tomáše Němečka ze dne 10. srpna 2012 generální ředitel České televize posoudil v mezích jeho rozsahu a uplatněných důvodů:

Kromě obsahu spisu a podkladů, z nichž Česká televize vyšla před vydáním rozhodnutí ze dne 31. července 2012, jsem se znovu zabíral odůvodněním rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 10 A 289/2011 ze dne 13. června 2012, na který se odvolatel ve svém podání odkazuje a z něhož rovněž cituje. V tomto rozsudku se městský soud vyjadřoval zejména k tomu, zda Česká televize spadá pod pojem „veřejná instituce“ a zda zaměstnance České televize lze podřadit pod „příjemce veřejných prostředků“ podle ust. §8b InfZ. Česká televize se v tomto ohledu ztotožnila se závěry Městského soudu v Praze, jež ve výše uvedeném rozsudku vyslovil a ve svém rozhodnutí z něj vycházela. K otázce testu proporcionality se však Městský soud v Praze vyslovil pouze v tom smyslu, že, cit „v obou případech jde o funkce, vedle generálního ředitele, v postavení s vysokou odpovědností a rozsáhlou řídicí pravomocí, a proto údaje o jejich příjmech je v zájmu kontroly a veřejné diskuze nutno poskytnout. Soud neshledal v daném případě zákonný důvod k omezení práva na informace, rovněž tak ani k provedení testu proporcionality, neboť nejde o „řadové“ zaměstnance plnící běžné pracovní úkoly na nižších pozicích.“ Více se jí již nezabýval.

Nejvyšší správní soud k otázce aplikace ust. § 8b InfZ na platy veřejných zaměstnanců zaujal postoj zejména v rozsudku č.j. 5 As 57/2010 -85 ze dne 27. května 2011, kdy se jednoznačně přiklonil na stranu práva na informace. V rozsudku č.j. 4 As 40/2010 -60 ze dne 11. listopadu 2011 však připustil, že mohou existovat i případy, kdy bude možné test proporcionality provést. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, cit.: „Krajský soud tedy může z tohoto judikátu vycházet a i pro danou věc akceptovat závěr v něm učiněný, podle něhož se musí bezvýjimečně poskytovat informace o odměně za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů a bez ohledu na povahu a výši takové odměny. V dalším řízení však může krajský soud zvážit i možnost odchýlit se od tohoto judikátu s ohledem na skutečnost, že v dané věci dochází ke střetu ústavně zaručených práv na svobodný přístup k informacím a na ochranu osobních údajů a je tak třeba dát na základě testu proporcionality prostor na posouzení, které z těchto ústavních práv má s ohledem na skutkový stav věci přednost. V takovém případě krajský soud vysvětlí, zda provedení testu proporcionality lze dosáhnout ústavně konformním či eurokonformním výkladem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo přímou aplikací ústavní normy, nebo předložením věci Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst.

¹ Dostupný na: <http://www.psp.cz/ff/9c/a5/6a/08.htm>

2 Ústavy České republiky. Při případném provedení testu proporcionality krajský soud uvede, proč dává jednomu ze zmíněných ústavně zaručených práv přednost před druhým. V případě odchýlení se od právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, je však každopádně krajský soud povinen důkladně objasnit důvody tohoto postupu.“

V rozhodnutí Pl. ÚS 4/94 ze dne 12. října 1994 se Ústavní soud vyjádřil takto: „K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody. V případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho ze dvou v kolizi stojících základních práv, je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do druhého z nich. Tento závěr lze odvodit i z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a sice v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.“ K nalezení hranice oprávněného a neoprávněného poskytnutí osobních údajů veřejných zaměstnanců podle ust. § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, na základě ust. §8b InfZ, je tedy třeba přistupovat s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem a skutečnostem daného případu, zejména k tomu, zda sledovaného cíle – tedy veřejné kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky – nelze dosáhnout jinak. Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Pl. ÚS 4/94, žádné ústavně zaručené právo – tedy ani právo na informace - není neomezené a i Ústavní soud považuje provedení testu proporcionality při kolizi dvou ústavně zaručených práv za nezbytné. Městský soud v Praze se však v rozhodnutí, na něž se Tomáš Němeček odvolává, nevěnoval specifikům České televize vyplývajícím ze zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů; konkrétně nezkoumal, jak a zda dostatečně je v ní tato kontrola ze strany veřejnosti zajištěna. Zda není již zabezpečena prostřednictvím jejích orgánů a dalších mechanismů uplatňovaných podle tohoto speciálního zákona, a zda tedy zásah do osobnostních práv jmenovaných zaměstnanců není již za hranicí toho, co je oprávněné.

Navíc je třeba vzít v úvahu také záměr zákonodárce, který přijetím právní úpravy sledoval (na který poukazovala již České televize v napadeném rozhodnutí ze dne 31. července 2012) a který lze seznat z důvodové zprávy k senátnímu návrhu na změnu InfZ.² Zveřejnění platů zaměstnanců České televize představuje zásadní zásah do jejich práva na soukromí, jelikož dochází k naprostému odhalení jejich majetkových poměrů. Lze totiž předpokládat, že u těchto osob tvoří plat podstatný, ne-li jediný zdroj jejich příjmu.

Vzhledem k výše uvedenému i k argumentaci obsažené v odůvodnění rozhodnutí České televize ze dne 31. července 2012, vycházející z metodického doporučení a potažmo také zákona o střetu zájmů, mám za to, že u těchto zaměstnanců je nutné test proporcionality provést (což Česká televize ve svém rozhodnutí také učinila a na základě jeho výsledku poskytnutí požadované informace odmítla).

² Dostupný na: <http://www.psp.cz/ff/9c/a5/6a/08.htm>

Pokud odvolatel uvádí, že postup České televize hraničí s pohrdáním soudem, sděluji tímto, že trestný čin pohrdání soudem definuje zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 336 následovně: „*Kdo opakovaně a) závažným způsobem ruší jednání soudu, b) při takovém jednání se k soudu chová urážlivě nebo soud znevažuje, nebo c) bez dostatečné omluvy neuposlechne příkaz nebo výzvu soudu anebo jednání soudu zmaří, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty.*“, přičemž mám za to, že jednání České televize tuto skutkovou podstatu ani v nejmenším nenaplnuje. Naopak dřívější poskytnutí informací odvolateli na základě pravomocného rozsudku soudu bylo vedeno právě respektem České televize k autoritě soudu, který České televizi tuto povinnost uložil.

Nad rámec původní žádosti však, v zájmu co největší transparentnosti vynakládání veřejných prostředků v České televizi, odvolateli sděluji, že mzda výše uvedených zaměstnanců se skládá ze dvou složek – pevné, jež tvoří 70% základní mzdy, a složky pohyblivé, která činí zbylých 30%. Pohyblivá složka mzdy však není nároková a k tomu, aby na ni zaměstnanec v daném měsíci dosáhl, musí splnit hodnotící ukazatele stanovené v rozhodnutí generálního ředitele č. 6/2012. Mezi tato kritéria mimo jiné patří plnění rozpočtu České televize ve vazbě na finanční plán, sledovanost, spokojenost, kvalita řídicí činnosti nebo spolehlivost, operativnost, kvalita, osobní a tvůrčí přínos a efektivní využívání fondu pracovní doby. Hodnocení provádí každý měsíc generální ředitel a na jeho základě pak rozhoduje o přidělení, resp. procentním krácení pohyblivé složky. V případě zjištění zásadních nedostatků může tuto nenárokovou část mzdy dokonce na období tří měsíců úplně odebrat.

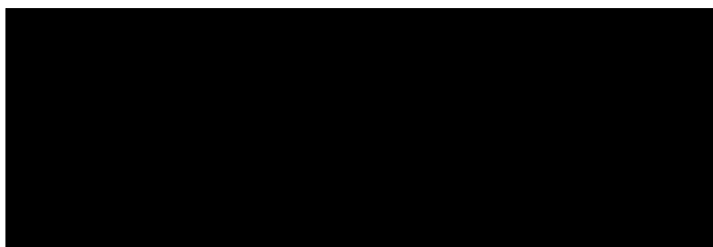
Vzhledem k shora uvedenému dospěl generální ředitel České televize k závěru, že odvolání odvolatele je nedůvodné a proto jej zamítl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Rozhodnutí o odvolání se doručuje na doručovací adresu odvolatele, kterou uvedl v odvolání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Praze dne 11. září 2012

.....
Petr Dvořák
generální ředitel České televize